

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1992-1993

12 MAART 1993

ONTWERP VAN DECREET

houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit ontwerp van decreet heeft tot doel de algemene regelen m.b.t. de zendvergunningen voor de omroepen van de Vlaamse Gemeenschap en van de door haar erkende omroepen vast te leggen.

Tot nog toe werd aanvaard dat het afleveren van de zendvergunning een federale bevoegdheid was, die evenwel slechts kon worden uitgeoefend nadat de Gemeenschap een omroep had erkend.

In zijn arrest nr. 1/91 van 7 februari 1991 gaat het Arbitragehof er evenwel van uit dat de Gemeenschappen inzake radio en televisie, met uitzondering van de mededelingen van de nationale regering, de volle bevoegdheid hebben.

Dit betekent dat de Vlaamse Gemeenschap ten volle haar culturele bevoegdheid kan uitoefenen, zonder enige inmenging van de nationale overheid op het beleid inzake radio en televisie.

De nationale overheid moet dus enkel, om de integratie van de radio-electrische golven mogelijk te maken en om wederzijdse storingen te vermijden, instaan voor de algemene politie van de radio-electrische golven.

Deze opdracht omvat volgens het Arbitragehof de bevoegdheid om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radiobeachting, on-

geacht hun bestemming, en de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen.

De uitoefening van die bevoegdheid dient evenwel zo geregeld te worden dat zij geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen aan wie — zoals hierboven is vastgesteld — de aangelegenheid van de radio-omroep in principe is toevertrouwd. Laatstgenoemde bevoegdheid omvat de bevoegdheid om met inachtneming van de nationale technische normen de technische aspecten te regelen die specifiek zijn voor de materie radio-omroep en de frequenties toe te wijzen. De Gemeenschappen kunnen alle technische normen, ook de nationale, toepassen bij de uitoefening van hun vergunnings- of erkenningsbevoegdheid.

Het Arbitragehof vernietigt in dit Arrest nr. 1/91 dan ook de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979, betreffende de radioberichtgeving, in zoverre ze er de federale Overheid toe machtigen om de aangelegenheid „radio-omroep” zonder beperkingen te regelen. Het Arbitragehof stelt dat artikel 3 van de wet de regels schendt die door of krachtens de Grondwet zijn vastgelegd voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten in zoverre het de federale overheid er op een onbegrensde wijze toe machtigt om de normen betreffende de uitzendingen van private radio's te bepalen, en diezelfde overheid aanwijst als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie van dergelijke radio's te verlenen. Ook ten aanzien van de artikelen 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 stelt het Arbitragehof schending van de respectieve bevoegdheden vast.

In zijn advies L.19964/8 dd. 20 juni 1990 over een voorstel van decreet houdende de organisatie en erkenning van lokale radio's, over amendementen en over een subamendement op dat voorstel (St. Vl. Raad, 285 (1989-1990), nrs. 1, 2 en 3) heeft de Raad van State aandacht besteed aan deze problematiek.

Dit ontwerp sluit aan bij het arrest van het Arbitragehof en bij het vermelde advies van de Raad van State en heeft tot doel de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap ten volle te benutten. Waar het mij voorkomt dat het Arbitragehof zijn redenering tot de private radio's heeft beperkt, besteedt het ontwerp aandacht aan alle private radio-omroepdiensten en aan de openbare omroep. De bevoegdheid van de Gemeenschappen slaat immers op de totaliteit van radio en televisie.

Het ontwerp gaat ervan uit dat de Gemeenschappen, op de door de bijzondere wetgever bepaalde uitzonderingen na, volledig bevoegd zijn voor radio en televisie.

Het volgt de overwegingen van het Arbitragehof waarin wordt gesteld dat de federale overheid, o.m. om storingen te vermijden, moet instaan voor de algemene politie van de radio-electrische golven en daarom bevoegd blijft om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radioberichtgeving.

Het ontwerp bepaalt dat voor het bezitten of exploiteren van omroepzendapparatuur een vergunning van de Vlaamse Executieve noodzakelijk is, het bepaalt de voorwaarden voor het bekomen van de zendvergunning en legt het principe vast dat de titularissen de kosten voor het uitreiken of wijzigen van vergunningen en voor het toezicht op de vergunningen aan de Vlaamse Gemeenschap moeten betalen.

De Vlaamse Gemeenschap wil zijn technische bevoegdheid inzake omroep ten volle opnemen.

De Vlaamse Gemeenschap gaat ervan uit dat niet alleen de zendapparatuur maar ook de apparatuur voor het transport van signalen die onlosmakelijk met de omroepfunctie verbonden zijn onder de bevoegdheid van de Gemeenschap ressorteren.

De voorliggende tekst bevestigt zijn bevoegdheid om zendvergunningen te verlenen, om specifieke technische voorschriften vast te stellen en om vergoed te worden voor prestaties die op basis van zijn bevoegdheid aan de titularissen van vergunningen worden verstrekt.

Ter bevestiging van de bestaande toestand heeft de openbare omroep noch voor de omroepzendapparatuur noch voor de omroeptransportinfrastructuur een aparte vergunning nodig.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel geeft aan dat de aangelegenheid behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 2

Dit artikel geeft een aantal definities. Als definitie voor „omroepen” wordt de definitie van de Europese Richtlijn „Televisie zonder Grenzen” overgenomen. Voor het begrip „radio-omroepdienst” werd de definitie van de radiobERICHTgevingswet overgenomen.

De definitie van omroepzendapparatuur omvat de gehele Vlaamse bevoegdheid, zowel voor de zendapparatuur als voor het transport van omroepsignalen voor **omroepdoeleinden**. De vergunning wordt uitgesplitst, omdat in het overgrote deel van de gevallen geen vergunning voor **transportinfrastructuur** vereist is.

Uit de definitie van omroepen vloeit voort dat de **omroeptransportvergunning** ook slaat op de verbindingen tussen ondernemingen met het oog op doorgifte daarvan aan het publiek.

Artikel 3

Dat artikel bevestigt de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake zendvergunningen. Het legt de omroeporganisaties, die via aardse omroepzenders of satelliet hun programma's verspreiden naar het publiek, de verplichting op over een omroepzendvergunning te beschikken.

Niettegenstaande dezelfde overheid de erkenning en de zendvergunning aflevert, wordt een onderscheid tussen erkenning en vergunning aangehouden omdat het decreet van 7 november 1990 houdende organisatie en erkenning van lokale radio's in detail de erkenning van de lokale radio's regelt. Bovendien hebben de omroeporganisaties die hun programma's via de kabel verspreiden, geen **omroepzendvergunning** nodig.

De zendvergunning mag alleen worden gebruikt voor de verspreiding van de toegestane uitzendingen.

De zendvergunning wordt wat duur, intrekken of schorsen ervan betreft, aan de erkenning gekoppeld.

De transportvergunning kan voor een bepaalde periode of voor een beperkte opdracht worden afgeleverd.

§ 5 van het artikel herneemt het principe van de wet betreffende de radioberichtgeving dat voor het exploiteren van een openbare omroep geen zendvergunning en geen **transport**-vergunning vereist is. De openbare omroep kan derhalve op dezelfde wijze als voorheen over uitzend- en **transmissie**mogelijkheden blijven beschikken.

Artikel 4

Het is evident dat de Vlaamse Executieve de politieverordeningen kan vaststellen voor de eigen bevoegdheid inzake radio-omroep.

Artikel 5

Dit artikel laat de Vlaamse Gemeenschap toe zelf de keuze te maken inzake het door haar gewenste audiovisueel landschap.

Zo kan de Vlaamse Gemeenschap autonoom beslissen over de toekenning van de frequenties, over de reikwijdte en de dienstzone van de radio-omroepdiensten, over het maximaal toegelaten vermogen, de hoogte en het type van de te gebruiken antennes, over de polarisatie van de antennes, over de keuze tussen mono en stereo of over het eventueel bepalen van striktere beschermingscriteria.

Getracht zal worden om via een samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap, en indien aangewezen met de nationale overheid, tot voor iedereen aanvaardbare **media**-oplossingen te komen. Via duidelijke afspraken kan immers worden voorkomen dat beslissingen van de ene Gemeenschap het beleid van een andere Gemeenschap zouden hinderen of bemoeilijken.

Artikel 6

De Gemeenschappen hebben volle bevoegdheid inzake zendvergunningen en het toekennen van frequenties. Zij beslissen over het opmaken en wijzigen van frequentieplannen, over wijzigingen van frequenties, over zendsterkte, verhuis van zendinstallaties.

Het artikel legt het principe vast dat de Vlaamse Gemeenschap voor deze niet limitatief bedoelde opsomming van taken, kan worden vergoed, onafgezien van het feit of zij die taken zelf uitoefent of laat uitvoeren. Het verdient aanbeveling geen vast jaarlijks recht op te leggen maar de kosten aan de betrokken zendgemachtigde(n) aan te rekenen.

Artikel 7

De stelling van het Arbitragehof heeft ook tot gevolg dat de Vlaamse Gemeenschap haar eigen strafbepalingen kan bepalen tegenover inbreuken op dit decreet.

Artikel 8

Gelet op het gestelde in art. 3, § 5 wordt hierbij art. 3 van de wet van 18 mei 1960 opgeheven voor wat de Vlaamse Gemeenschap betreft en blijven de frequenties aan de **open**-

bare omroep toegekend. Art. 3, § 5 geeft de Vlaamse regering de bevoegdheid om frequenties ter beschikking van de openbare omroep te stellen.

Brussel, 16 februari 1993.

De minister-president van de Vlaamse regering,

L. VAN DEN BRANDE

***De Vlaamse minister van Cultuur
en Brusselse Aangelegenheden,***

H. WECKX

EERSTE VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende de vergunningen van de radio-omroepdiensten
van de Vlaamse Gemeenschap

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° radio-omroepdienst : dienst voor radioverbindingen die uitzendingen doet welke bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen. Deze dienst kan bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van uitzendingen ;

2° omroepzendapparatuur : ieder apparaat bestemd om signalen van de radio-omroepdienst uit te zenden ;

3° omroepzendvergunning : vergunning voor de exploitatie van de omroepzendapparatuur ;

4° openbare radio-omroepdienst : de Nederlandse Radio en Televisie-uitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap, afgekort BRTN ;

5° private radio-omroepdienst : de niet-openbare televisieverenigingen en de niet-openbare radio's, door de Vlaamse Gemeenschap erkend.

Artikel 3

§ 1. Niemand mag omroepzendapparatuur bezitten of exploiteren zonder schriftelijke vergunning, uitgereikt door de Vlaamse Executieve.

De vergunning is persoonlijk en mag aan een derde slechts worden overgedragen na het schriftelijk akkoord van de Vlaamse Executieve.

§ 2. Onverminderd het gestelde in § 3, mag de Vlaamse Executieve uitsluitend een omroepzendvergunning toekennen aan de door haar erkende private radio-omroepdiensten.

De Vlaamse Executieve stelt de verordeningen van algemeen bestuur en de politieverordeningen vast die de radio-omroep aanbelangen.

De Vlaamse Executieve bepaalt de modaliteiten en de procedure voor het aanvragen van de omroepzendvergunning.

De omroepzendvergunning geldt voor de duur van de erkenning van de private radio-omroepdiensten. Zij kan geschorst, gewijzigd en ingetrokken worden.

Het opschorten of intrekken van de erkenning van de private radio-omroepdiensten heeft het opschorten of het intrekken van de omroepzendvergunning tot gevolg.

De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden en de wijze van schorsing, wijziging en intrekking van de omroepzendvergunning.

§ 3. De in § 1 van dit artikel bedoelde vergunning is niet vereist voor de openbare radio-omroepdienst. De Vlaamse Executieve stelt de openbare radio-omroepdienst de frequenties voor de radio-omroepdienst ter beschikking die hij nodig heeft.

Artikel 4

De vergunningen worden door de Vlaamse Executieve verleend rekening houdende met de coördinatie van de frequenties op het nationale en het internationale vlak.

Voor het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad heeft de Vlaamse Gemeenschap recht op de helft van de frequenties.

Artikel 5

De Vlaamse Executieve bepaalt de specifieke technische voorschriften van de vergunningen.

Artikel 6

De Vlaamse Executieve kan het bedrag vaststellen van de jaarlijkse rechten die moeten worden betaald door de titularissen van de vergunningen voor het ter beschikking stellen van een frequentie en voor het recht deze te gebruiken. Zij bepaalt de betalingsmodaliteiten van deze rechten.

Artikel 7

Inbreuk op artikel 3 van dit decreet en de in uitvoering daarvan genomen besluiten wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van tweehonderd tot tweeduizend frank of met één van die straffen alleen.

Omroepzendapparatuur waarvoor geen vergunning werd afgeleverd en elk voorwerp dat in het bijzonder bestemd is voor hun werking, wordt altijd verbeurd verklaard.

Artikel 8

Schadeloosstellingen tegenover de Vlaamse Gemeenschap omwille van wijzigingen van technische aard aan de vergunningen zijn niet mogelijk.

Artikel 9

De bepalingen van de artikelen 3, 10, 2de lid en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving worden opgeheven wat de radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap betreft.

Brussel, . . .

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

De Gemeenschapsminister van Cultuur,

P. DEWAELE

EERSTE ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE BAAD VAN STATE.

De BAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste vakantiekamer, op 2 augustus 1991 door de **Gemeenschapsminister** van Cultuur verzocht hem, binnen een termijn van ten hooaste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de vergunningen van de **radio**-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap", heeft op 8 augustus 1991 het volgend advies gegeven :

Gelet op de uiterst korte termijn welke hem voor het geven van zijn advies wordt toegemeten, dient de Raad van State zich te bepalen tot het maken van de hierna volgende opmerkingen.

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van decreet strekt ertoe, wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, de lacune aan te vullen welke in de regeling inzake de zendvergunningen voor radio-omroepdiensten is ontstaan doordat het Arbitragehof, met zijn arrest nr. 1/91 van 7 februari 1991, de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving gedeeltelijk heeft vernietigd.

De ontworpen regeling blijkt te moeten worden aangemerkt als een "**kaderdecreet**" : behalve enkele in het ontwerp zelf opgenomen basisregelen, bevat het ontworpen decreet immers verregaande opdrachten van bevoegdheid aan de Vlaamse Executieve om de eigenlijke regeling inzake de zendvergunningen vast te stellen.

De bedoelde bevoegdheidstoewijzingen hebben meer bepaald betrekking op het vaststellen van :

- 1° de verordeningen van algemeen bestuur en politieverordeningen die de radio-omroep aanbelangen (artikel 3, § 2, tweede lid):

- 2" de modaliteiten en de procedure voor het aanvragen van de zendvergunning (artikel 3, § 2, derde lid);
- 3" de voorwaarden en de wijze van schorsing, wijziging en intrekking van de zendvergunning (artikel 3, § 2, zesde lid);
- 4" de specifieke technische voorschriften van de vergunningen (artikel 5);
- 5° het bedrag en de betalingsmodaliteiten van de jaarlijkse rechten (artikel 6).

2.1. In het reeds vermelde arrest nr 1/91 heeft het Arbitragehof met betrekking tot de verdeling van de bevoegdheid inzake de radio-omroep tussen de nationale overheid en de Gemeenschappen overwogen wat volgt :

"B.3. Naar luid van artikel 59bis, § 2, van de Grondwet, regelen de Gemeenschapsraden, ieder wat hem betreft, bij decreet de culturele aangelegenheden. Artikel 59ter van de Grondwet bepaalt hetzelfde voor de Raad van de Duitstalige Gemeenschap.

De materie "radio-omroep en televisie" is reeds bij de wet van 21 juli 1971 aan de Gemeenschappen - toen nog "Cultuurgemeenschappen" - overgedragen. Het Arbitragehof vermag dus alleszins de bestaanbaarheid van de wet van 30 juli 1979 met die bevoegdheidsbepalende regel te toetsen.

B.4. Net als de wet van 21 juli 1971 geeft de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen in haar artikel 4 een opsomming van de culturele aangelegenheden die in artikel 59bis

van de Grondwet worden bedoeld en vermeldt daarbij in 6° de radio-omroep en televisie, het uitzenden van mededelingen van de nationale regering uitgezonderd.

Artikel 4, 1°, van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen bepaalt van zijn kant :

"De culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 59ter, § 2, 1°, van de Grondwet zijn deze vermeld in artikel 4 van de bijzondere wet".

- B.5. De voormelde bepalingen hebben de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie in haar geheel naar de Gemeenschappen overgeheveld, behoudens de door de bijzondere wetgever bepaalde uitzondering.

Niettemin, om de integratie van elk van de radio-elektrische golven in het geheel van die welke over het nationale grondgebied worden uitgezonden, mogelijk te maken en om wederzijdse storingen te vermijden, moet de nationale overheid instaan voor de algemene politie van de radio-elektrische golven.

Deze opdracht omvat de bevoegdheid om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radioberichtgeving, ongeacht hun bestemming, en de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen.

De uitoefening van die bevoegdheid dient evenwel zo geregeld te worden dat zij geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen aan wie - zoals hierboven is vastgesteld - de aangelegenheid van de radio-omroep in principe is toevertrouwd. Laatstgenoemde bevoegdheid omvat de bevoegdheid om met inachtneming van de nationale technische normen de 'technische aspecten te regelen die specifiek zijn voor de materie radio-

omroep en de frequenties toe te wijzen. De Gemeenschappen kunnen alle technische normen, ook de nationale, toepassen bij de uitoefening van hun **vergunnings-** of erkenningsbevoegdheid. .

Het staat aan de overheden die complementaire bevoegdheden uitoefenen te beoordelen of het opportuun is gebruik te maken van artikel 92bis van de bijzondere **wet** tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, gewijzigd op 8 augustus 1988, dat in § 1 bepaalt : "De Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten kunnen **samenwer-**kingsakkoorden sluiten die onder meer betrekking hebben op de gezamenlijke oprichting en het gezamenlijke beheer van gemeenschappelijke diensten en instellingen, op het gezamenlijk uitoefenen van eigen bevoegdheden, of op de gemeenschappelijke ontwikkeling van initiatieven?

Zich steunend op die overwegingen heeft het Arbitragehof de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving als volgt vernietigd :

- "1. artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, in zoverre het de nationale overheid, zonder de in B.5. en B.6. aangegeven beperkingen in acht te nemen, ertoe machtigt om de normen betreffende de uitzendingen van private radio's te bepalen, en het diezelfde overheid aanwijst als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie van dergelijke radio's te verlenen:
2. artikel 10 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, in zoverre het algemeen karakter van de in het eerste lid aan de Koning verleende machtiging de nationale overheid toestaat de aangelegenheid van de radio-omroep te regelen buiten de haar voorbehouden bevoegdheid, zoals die is omschreven in B.S.;

3. artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, voordat het werd gewijzigd bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989, en lid 2 en 3 van artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving zoals gewijzigd bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989, in de mate dat die bepalingen betrekking hebben op private **radio-omroepdiensten**".

Overeenkomstig die rechtspraak heeft de nationale overheid derhalve, ondanks de principiële overdracht van de bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie aan de Gemeenschappen, toch de bevoegdheid behouden inzake de "**algemene politie van de radio-elektrische golven**", welke de bevoegdheid omvat "om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de **zendtoestellen**" vastte stellen, evenals "de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen?

Dat de afbakening van de aan de Gemeenschappen toekomende bevoegdheid ten overstaan van die van de nationale overheid een delicate en complexe aangelegenheid is, moge blijken uit de genuanceerde formulering van het dictum van het arrest nr. '1/91 en inzonderheid uit de suggestie om, met toepassing van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, ter zake samenwerkingsakkoorden te sluiten tussen de Staat en de Gemeenschappen.

Omdat het ontwerp van decreet niet veel meer is dan de aanzet van een regeling die pas met de uitvoeringsbesluiten een concreet evalueerbare inhoud zal krijgen, moet in dit advies het onderzoek naar de bevoegdheid van de

Vlaamse Gemeenschap om de ontworpen regeling vastte stellen noodzakelijkerwijs summier blijven.

Niettemin kunnen in dat verband bij het ontwerp de volgende opmerkingen worden gemaakt.

2.1.1. Luidens artikel 3, § 1, van het ontwerp "**(mag)** niemand . . . omroepzendapparatuur bezitten of exploiteren zonder schriftelijke vergunning . . .".

Het principe van de vergunningsplicht voor de exploitatie van de bedoelde zendapparatuur is neergelegd in artikel 3, § 1, van de wet van ³⁰juli 1979. Die bepaling van artikel 3, § 1, blijkt niet te zijn vernietigd door het Arbitragehof : in het arrest wordt alleen het aanwijzen van de nationale overheid als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie te "**verlenen**" onverenigbaar geacht met de bevoegdheidsverdeling inzake radio-omroep en televisie (dictum, punt 1). Die bevoegdheid om de vergunningen of erkenningen te verlenen wordt volgens het arrest slechts aan de Gemeenschappen toegekend "behoudens de naleving door de Gemeenschappen van de nationale normen en de aan de nationale overheid toekomende bevoegdheid om de naleving te verzekeren van de technische normen die zij . . . heeft uitgevaardigd" (considerans B.8.).

Uit die passussen van het arrest lijkt te kunnen worden afgeleid dat, naar de opvatting van het Arbitragehof, het opleggen van de vergunningsplicht een onderdeel vormt van de normen betreffende het toekennen van de frequenties

en van de regeling inzake de controle op de naleving van die normen.

Het opzetten van een vergunningsstelsel lijkt inderdaad te moeten worden beschouwd als een onontbeerlijk instrument voor de uitoefening van de nationale bevoegdheid inzake de algemene politie van de radio-elektrische golven. Het opdragen aan de Gemeenschappen van die bevoegdheid - en derhalve het toestaan aan de Gemeenschappen om eventueel geen vergunningsplicht in te voeren - kan kennelijk niet verenigbaar worden geacht met de aan de nationale overheid toekomende politiebevoegdheid.

De decreetgever blijkt zich derhalve ertoe te moeten beperken de overheid aan te wijzen die de - door de nationale overheid opgelegde - zendvergunning zal verlenen.

2.1.2. Luidens artikel 3, § 2, tweede lid, van het ontwerp stelt de Vlaamse Executieve **"de verordeningen van algemeen bestuur, en de politieverordeningen vast die de radio-omroepaanbelangen"**.

In verband met die bepaling, welke grotendeels blijkt te zijn overgenomen uit artikel 10 van de wet van 30 juli 1979, dient te worden opgemerkt dat het Arbitragehof dit artikel 10 slechts heeft vernietigd **"in zoverre** het algemeen karakter van de in het eerste lid aan de Koning verleende machtiging de nationale overheid toestaat de aangelegenheid van de radio-omroep te regelen buiten de haar voorbehouden bevoegdheid, zoals die is omschreven in **B.5."**

Hieruit blijkt dat ook de nationale overheid, binnen de haar voorbehouden bevoegdheid, verordeningen die de radio-omroep aanbelangen zal kunnen vaststellen.

De bepaling van artikel 3, § 2, tweede lid, van het ontwerp behoort derhalve restrictiever te worden geformuleerd.

2.1.3. Artikel 3, § 3, van het ontwerp verleent vrijstelling van de vergunningsplicht aan de openbare radio-omroepdienst en machtigt de Executieve om aan die openbare radio-omroepdienst de frequenties ter beschikking te stellen die hij nodig heeft.

De bedoelde vrijstelling wordt reeds toegekend door artikel 3, § 4, van de wet van 30 juli 1979, welke bepaling niet kan geacht worden te zijn vernietigd door het Arbitragehof (vergelijk met de opmerking sub 2.1.1.).

De in het ontwerp bedoelde frequentietoewijzing van haar kant, {maakt het voorwerp uit van artikel 3 van de wet van 18 mei 1960 houdende organisatie van de Instituten der Belgische radio en televisie en van het ter uitvoering van die wetsbepaling vastgestelde koninklijk besluit van 10 december 1987.

Artikel 3, § 3, van het ontwerp dient derhalve te worden weggelaten.

2.1.4. Luidens artikel 4, eerste lid, van het ontwerp worden de vergunningen door de Vlaamse Executieve verleend "rekening houdend met de coördinatie van de frequenties op het nationale en het internationale vlak?

Het Arbitragehof heeft het vaststellen van de normen betreffende het toekennen van de frequenties als een nationale bevoegdheid aangemerkt (overweging B.5 van het arrest).

De Vlaamse Executieve zal bij de toekenning van de zendvergunning, en derhalve van de frequentie, deze normen in acht moeten nemen. Het eerste lid van artikel 4 is bijgevolg overbodig, omdat het voortvloeit uit de **bevoegdheidsverdeling** zoals die door het Arbitragehof is bepaald.

2.1.5. Artikel 4, tweede lid, van het ontwerp bepaalt dat "**voor** het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad . . . de Vlaamse Gemeenschap recht (heeft) op de helft van de frequenties.

Zelfs indien wordt aangenomen dat de bevoegdheid van de nationale overheid beperkt is tot het vaststellen, aan de hand van een frequentieplan, van de voor het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad **beschikbare** frequenties en dat haar niet de bevoegdheid toekomt de beschikbare **frequenties** te verdelen tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap, is het uiteraard niet denkbaar dat over die verdeling eenzijdig door één Gemeenschap zou worden beslist. Omtrent die verdeling blijkt, met toepassing van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, een samenwerkingsakkoord te moeten worden gesloten.

2.1.6. Luidens artikel 5 bepaalt de Vlaamse Executieve "de specifieke technische voorschriften van de vergunningen?

Luidens de toelichting wordt met "technische voorschriften" bedoeld onder meer de reikwijdte en het maximaal toegelaten vermogen.

Uit het gebruik van de term "**specifiek**" kan worden afgeleid dat de stellers van het ontwerp zich hebben willen conformeren aan het arrest van het Arbitragehof luidens hetwelk de Gemeenschappen bevoegd zijn "om met inachtneming van de nationale technische normen de technische aspecten te regelen die "**specifiek**" zijn voor de materie radio-omroep ...".

2.1.7. Luidens artikel 9 van het ontwerp worden de artikelen 3, 10, tweede lid, en 11 van de wet van 30 juli 1979 opgeheven wat de radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap betreft.

Die opheffingsbepaling is niet in overeenstemming met het vernietigingsarrest van het Arbitragehof : de bedoelde artikelen van de wet van 30 juli 1979 bevatten ook na de gedeeltelijke vernietiging door het Arbitragehof nog bepalingen die van toepassing zijn op de radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap.

De opheffing van de bepalingen van die artikelen welke wel werden vernietigd door het Arbitragehof, is uiteraard overbodig.

2.2. Luidens artikel 6 van het ontwerp kan de Executieve **"het** bedrag vaststellen van de jaarlijkse rechten, die moeten worden betaald door de titularissen van de vergunningen voor het ter beschikking stellen van een frequentie en voor het recht deze te gebruiken. Zij bepaalt de betalingsmodaliteiten van deze rechten?

De bevoegdheid om heffingen, zoals de in het ontwerp bedoelde rechten, op te leggen vindt de **Gemeenschaps**wetgever in de artikelen 110, § 2, (belastingen) of 113 (retributies) van de Grondwet.

Hoewel die grondwetsbepalingen een optreden van de decreetgever vereisen voor het invoeren zowel van belastingen als van retributies, vertonen beide soorten heffingen zodanig belangrijke verschillen dat voor ieder specifiek geval moet worden uitgemaakt om welke soort heffing het gaat (1).

Eén, van die verschilpunten, dat voor de hier besproken bepaling belangrijk is, bestaat hierin dat de bevoegde wetgever, wanneer het om een belasting gaat, zelf in de hoofdzakelijke regelen ervan moet voorzien, terwijl hij, wanneer het om een retributie gaat, zich ertoe kan beperken te bepalen in welke gevallen deze kan worden geheven, en de bevoegdheid om de nadere modaliteiten van de heffing te bepalen, kan opdragen aan het uitvoerend orgaan.

(1) Zie A. ALLEN en B. SEUTIN, **"De fiscale bevoegdheden van de Gemeenschappen en de Gewesten"**, T.B.P., 1989, p. 275 en 276.

De bepaling van artikel 6 van het ontwerp, waarbij het vaststellen van het bedrag van het jaarlijks recht en de betalingsmodaliteiten ervan aan de Executieve wordt opgedragen, is met andere woorden slechts in overeenstemming met de voornoemde grondwetsbepalingen, indien het bedoelde recht kan worden aangemerkt als eenretributie.

Algemeen wordt aangenomen dat van retributie enkel dan kan sprake zijn, als de heffing verschijnt als de geldelijke vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingplichtige individueel beschouwd. Er moet dus een vergoeding van kosten zijn en die kosten moeten veroorzaakt zijn door een aan de individuele heffingplichtige bewezen dienst. Bovendien moet er een redelijke verhouding bestaan tussen, enerzijds, de waarde van de bewezen dienst en, anderzijds, de gevorderde retributie : bij gemis van een zodanige verhouding zou de retributie haar vergoedend karakter verliezen en van fiscale aard worden (1). Dat vergoedend karakter vormt de rechtvaardiging voor het opdragen aan de Executieve van de vaststelling van het bedrag van de retributie.

Alleen wanneer kan worden aangetoond dat het jaarlijks recht waarvan sprake is in het ontwerp, bedoeld is als de vergoeding voor prestaties welke door de Gemeenschap ten

(1) Zie onder meer de reeds vermelde studie van ALLEN en SEUTIN; J.M. VAN BOL, "L'impôt et la redevance comme instruments des politiques régionales et communautaires. Le cas de la politique de l'environnement", A.P.T., 1986, p. 257 en volgende, en Cass. 20 februari 1986, J.T., 1986, p. 455.

behoefte van de vergunningaanvrager worden verricht, kan met andere woorden de vaststelling van het bedrag en van de betalingsmodaliteiten ervan aan de Executieve worden opgedragen.

Is aan die voorwaarde niet voldaan, dan moeten de essentiële regelen in verband met het bedoelde recht (bedrag, wijze van inning, enz. . .) door de decreetgever zelf worden vastgesteld.

2.3. In artikel 7 van het ontwerp wordt de bestraffing van de inbreuken op de ontworpen regeling en op de uitvoeringsbesluiten ervan geregeld.

Luidens het tweede lid wordt de **omroepzendapparatuur** waarvoor geen vergunning werd afgegeven en elk voorwerp dat in het bijzonder bestemd is voor hun werking altijd verbeurdverklaard.

De bevoegdheid om de niet-naleving van de decreten strafbaar te stellen, vindt de Gemeenschapswetgever in artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Luidens dat artikel 11 moeten die straffen evenwel worden bepaald "overeenkomstig Boek 1 van het Strafwetboek?

Uit die laatste bepaling **heeft** het Arbitragehof afgeleid dat het de decreetgever niet toegestaan is af te wijken van de bepalingen van Boek **I** van het Strafwetboek (arrest nr 44 van 23 december 1987, considerans B.5) en meer bepaald dat hij onbevoegd is om als straf in een andere verbeurdverklaring te voorzien dan die welke in Boek 1 is geregeld (arrest nr 44, considerans B.10) en zelfs om, in

het algemeen, de in Boek 1 opgenomen bepalingen toepasselijk te verklaren of **te** bevestigen (arrest nr. 44, considerans B.15).

Overeenkomstig die rechtspraak moet derhalve het tweede lid van artikel 7 van het ontwerp worden weggelaten.

2.4. Luidens artikel 8 van het ontwerp "(zijn) schadeloosstellingen tegenover de Vlaamse Gemeenschap omwille van wijzigingen van technische aard aan de vergunningen . . . niet mogelijk?

In zoverre die bepaling zou moeten worden begrepen als een afwijking van de gemeenrechtelijke regeling inzake de aansprakelijkheid wegens fout, zou de decreetgever voor het vaststellen van een dergelijke regeling alleen de bevoegdheid kunnen vinden in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, luidens welke bepaling. de decreten rechtsbepalingen kunnen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Raden niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid.

Er valt niet in te zien waarom een afwijking van de gemeenrechtelijke regeling inzake de aguliaanse aansprakelijkheid van de vergunningverlenende overheid "**noodzakelijk**" zou zijn voor de uitoefening van haar bevoegdheid.

3. Zoals reeds **hiervoren** (sub 1) werd opgemerkt verleent het ontworpen decreet ruime opdrachten van verordenende bevoegdheid aan de Executieve met betrekking tot als

essentieel aan te merken onderdelen van de **zendvergunnings-**regeling.

Om verenigbaar te zijn met de beginselen inzake de bevoegdheidsverdeling tussen de decreetgever en de Executieve (zie de artikelen 19 en 20 van de bijzondere wet van 8 augustus **1980**), behoren de essentiële elementen van de ontworpen regeling zoveel mogelijk in het decreet te worden opgenomen. De grenzen van de bevoegdheidsopdracht aan de Executieve dienen zo duidelijk mogelijk in het decreet te worden aangegeven, bij voorkeur door concreet aan te geven **in** welke omstandigheden van de opgedragen bevoegdheid gebruik mag worden gemaakt en door - op zijn minst in grote lijnen - te bepalen waaruit de te nemen maatregelen kunnen bestaan en welke de doeleinden zijn waartoe de bevoegdheid mag worden gebruikt.

De bepalingen van de artikelen 3, § 2, tweede, derde en zesde lid, 5 en 6 (1) behoren derhalve te worden aangevuld rekening houdend met de voorgaande opmerking.

BIJZONDERE OPMERKINGEN.

Onschrift.

Voorgesteld wordt de woorden "**houdende** de vergunningen van de radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeen-

(1) Zie wat artikel 6 betreft evenwel de algemene opmerking 2.2.

schap" te vervangen door "betreffende de toekenning van zendvergunningen aan de radio-omroepdiensten?

Indieningsbesluit.

De ontworpen tekst behoort te worden aangevuld met het gebruikelijke indieningsbesluit.

Artikel 2.

-Wat de in het ontwerp gehanteerde begrippen en de nadere omschrijving daarvan betreft, dient men voor ogen te houden dat, zoals uit de hiervoren gemaakte algemene opmerkingen is gebleken, de ontworpen bepalingen moeten worden gelezen en toegepast in samenhang met de meervernoemde wet van 30 juli 1979. Het verdient dus aanbeveling de gehanteerde termen en definities van het ontwerp zoveel mogelijk af te stemmen op die van de voornoemde wet.

Artikel 3.

1. Wat paragraaf 1 betreft, wordt verwezen naar de algemene opmerking 2.1.1.

2. Gelet op de algemene opmerking 2.1.3., dienen in het eerste lid van paragraaf 2 de woorden "**onverminderd** het gestelde in § 3" te worden weggelaten.

3. Het tweede lid van paragraaf 2 behoort in een afzonderlijk artikel te worden opgenomen. Wat die bepaling betreft, wordt overigens verwezen naar de algemene opmerkingen 2.1.2. en 3.

Artikelen 4 tot 9.

Wat deze artikelen betreft, bepaalt de Raad van State zich ertoe te verwijzen naar de algemene opmerkingen.

De kamer was samengesteld uit

de Heer	: W. DEROOVER,	staatsraad,	voorzitter,
Mevrouw	: M. -R. BRACKE,	staatsraden,	
de Heer	: A. BEIRLAEN,		
Mevrouw	: A. BECKERS,	griffier.	

Het verslag werd uitgebracht door de H. D. ALBRECHT, auditeur.
De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de
H. W. VAN VAERENBERGH, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS.

W. DEROOVER.

TWEEDE VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende de toekenning van zendvergunningen
aan de omroeporganisaties

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op artikel 3, § 1, gewijzigd bij de wet van 4 juli 1989, en op artikel 3, § 2, gewijzigd bij de wetten van 9 augustus 1980 en 16 juni 1989 ;

Gelet op de dringende noodzakelijkheid ;

Overwegende dat het **rechtsvacuum** inzake zendvergunningen dringend moet worden weggewerkt ;

Op voorstel van de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden is ermee belast, in naam van de Vlaamse Executieve, bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° omroepen : het oorspronkelijke uitzenden via de kabel of draadloos, via zendapparatuur op aarde of aan boord van een satelliet, in al dan niet gecodeerde vorm van voor ontvangst door het publiek bestemde programma's.

Die programma's kunnen bestaan uit klank-, televisie- of andere soort van programma's. Hieronder is mede begrepen het overdragen van programma's tussen ondernemingen met het oog op doorgifte daarvan aan het publiek. Hieronder zijn niet begrepen communicatiediensten die informatieve gegevens of andere prestaties op individueel verzoek verstrekken zoals telekopie diensten, elektronische databanken en andere soortgelijke diensten ;

2° radio-omroepdienst : dienst voor radioverbindingen die uitzendingen doet welke bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen. Deze dienst kan bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van uitzendingen.

Voor de radio-omroepdienst per satelliet geldt de uitdrukking „bestemd om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen” zowel voor de ontvangst via een kabelradio- of een kabeltelevisienet als voor de ontvangst door middel van een collectieve of een individuele antenne ;

3° omroepzendapparatuur : ieder apparaat bestemd om signalen van de **radio-omroepdienst** uit te zenden of om het transport van omroepsignalen via radioverbindingen te verzorgen ;

4° omroepzendvergunning : vergunning voor de exploitatie van ieder apparaat bestemd om signalen van de radio-omroepdienst uit te zenden ;

5° omroeptransportvergunning : vergunning voor de exploitatie van ieder apparaat bestemd om het transport via radioverbindingen te verzorgen van omroepsignalen voor omroepdoeleinden ;

6° openbare omroeporganisatie : de Nederlandse Radio en Televisie-uitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap, afgekort BRTN ;

7° particuliere omroeporganisatie : de niet-openbare televisieverenigingen en de **niet**-openbare radio's, door de Vlaamse Gemeenschap erkend.

Artikel 3

§ 1. Niemand mag omroepzendapparatuur bezitten of exploiteren zonder schriftelijke omroepzendvergunning en/of omroeptransportvergunning, uitgereikt door de Vlaamse Executieve.

De omroepzendvergunning en de omroeptransportvergunning zijn persoonlijk en mogen aan een derde slechts worden overgedragen na het schriftelijk akkoord van de Vlaamse Executieve.

§ 2. Onverminderd het gestelde in § 5 mag de Vlaamse Executieve uitsluitend een omroepzendvergunning en/of omroeptransportvergunning toekennen aan de door haar erkende particuliere omroeporganisatie.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt de modaliteiten en de procedure voor het **aan**vragen, het schorsen, of het intrekken van de omroepzendvergunningen.

De omroepzendvergunning geldt voor de duur van de erkenning van de particuliere omroeporganisaties.

Het opschorten of intrekken van de erkenning van de particuliere omroeporganisaties heeft het opschorten of het intrekken van de omroepzendvergunning tot gevolg.

§ 4. De Vlaamse Executieve bepaalt de procedure en de modaliteiten voor het aanvragen, het schorsen of het intrekken van de omroeptransportvergunning en de duur van de omroeptransportvergunning.

§ 5. De in § 1 van dit artikel bedoelde vergunningen zijn niet vereist voor de openbare omroeporganisatie. De Vlaamse Executieve stelt de openbare omroeporganisatie de frequenties ter beschikking die zij nodig heeft voor het exploiteren van haar **omroep**-zendapparatuur.

Artikel 4

De Vlaamse Executieve stelt de specifieke politieverordeningen vast die de **radio-omroep**dienst aanbelangen.

Artikel 5

De Vlaamse Executieve bepaalt de specifieke technische voorschriften van de **vergunningen**.

Artikel 6

De Vlaamse Executieve stelt het bedrag vast dat moet worden betaald door de titularissen van de vergunningen voor de dekking van de kosten voor het uitreiken, wijzigen of toezicht op de vergunningen. Zij bepaalt de betalingsmodaliteiten van deze rechten.

Artikel 7

Inbreuk op artikel 3 van dit decreet en de in uitvoering daarvan genomen besluiten wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van tweehonderd tot tweeduizend frank of met één van die straffen alleen.

Artikel 8

Artikel 3 van de wet van 18 mei 1960 houdende organisatie van de Instituten der Belgische Radio en Televisie, wordt opgeheven wat de Vlaamse Gemeenschap betreft.

Het koninklijk besluit van 10 december 1987 waarbij de nodige frequenties ter beschikking van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse uitzendingen worden gesteld blijft van toepassing in afwachting dat de Vlaamse regering het in artikel 3 § 5 bedoelde besluit genomen heeft.

Brussel, . . .

De minister-president van de Vlaamse regering,

L. VAN DEN BRANDE

De Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden,

H. WECKX

TWEEDE ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK **BELGIE.**

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De **RAAD VAN STATE**, afdeling wetgeving, *achtste* kamer, op 3 december 1992 door de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de toekenning van zendvergunningen aan de **omroeporganisaties**", heeft op 15 december 1992 het volgend advies gegeven :

1. Volgens artikel 84, tweede lid, dat bij de wet van 15 oktober 1991 is ingevoegd in de gecoördineerde wetten op de Raad van State, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden aangegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het onderhavige geval luidt die motivering aldus :

"De hoogdringendheid is noodzakelijk om het rechtsvacuüm intake zendvergunningen en de ermee gepaard gaande moeilijkheden en rechtsonzekerheid op te vangen?

2. Het thans voor advies voorgelegd ontwerp komt inhoudelijk in ruime mate overeen met het ontwerp waarover de Raad van State op 8 augustus 1991 het advies L. 21.058/1/V heeft uitgebracht.

Afgezet tegen dat eerste ontwerp, vertoont de nieuwe tekst evenwel twee belangrijke verschilpunten.

Het eerste verschilpunt bestaat hierin dat, naast een zogenaamde omroepzendvergunning, nu ook een zogenaamde omroeptransportvergunning wordt ingesteld, dit wil zeggen de "vergunning voor de exploitatie van ieder apparaat bestemd om het transport via radioverbindingen te verzorgen van omroepsignalen voor omroepdoeleinden? Het betreft "het overdragen van programma's tussen ondernemingen met het oog op doorgifte daarvan aan het publiek. Hieronder zijn niet begrepen communicatiediensten die informatieve gegevens of

andere prestaties op individueel verzoek verstrekken zoals telekopiediensten, elektronische databanken en andere soortgelijke diensten" (artikel 2, 1°, tweede lid, en 5°, en artikel 3, § 1, van het ontwerp).

Het tweede belangrijk verschilpunt betreft het toepassingsgebied dat wordt uitgebreid tot het omroepen door middel van zendapparatuur aan boord van satellieten, "zowel voor de ontvangst via een kabelradio- of een kabeltelevisie-net als voor de ontvangst door middel van een collectieve of een individuele antenne" (artikel 2, 1°, eerste lid, en 2°, tweede lid, van het ontwerp).

Gelet op deze substantiële verschilpunten, moet de geamendeerde tekst dan ook opnieuw voor advies worden voorgelegd aan de Mediaraad, zoals bepaald in artikel 2 van het decreet van 2 mei 1985 houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad.

Om die reden is het ontwerp niet in zoverre gereed dat het door de Raad van State, afdeling wetgeving, kan worden onderzocht.

3. Evenwel mag nu al het volgende worden opgemerkt.

3.1. Gevolg gevend aan opmerkingen gemaakt in voormeld advies L. 21.058/1/V van 8 augustus 1991 van de Raad van State - opmerkingen die verband hielden met de bevoegdheidsverdeling op het stuk van de radioverbindingen zoals die is gepreciseerd door het Arbitragehof met zijn arrest nr. 1/91

van 7 februari 1991 - hebben de stellers van het ontwerp de tekst op verschillende plaatsen aangepast.

Zo hebben zij de bepaling waarbij de Vlaamse Executieve wordt belast met het vaststellen van politie-verordeningen betreffende de radio-omroepdienst restrictiever pogen te formuleren (artikel 4 van het ontwerp), werd de bepaling over de verdeling van de frequenties in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad geschrapt, werden de opheffingsbepaling met betrekking tot artikelen van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, alsmede de bepalingen betreffende respectievelijk de verbeurdverklaring en de vrijstelling van schadeloosstelling weggelaten en is ernaar gestreefd de retributieregeling duidelijker te omlijnen (artikel 6 van het ontwerp).

3.2. Aan de opmerking betreffende het instellen door het ontworpen decreet van het principe van de vergunningsplicht, is evenwel voorbijgegaan.

De Raad van State bevestigt die opmerking zoals ze in voormeld advies onder nr. 2.1.1. is geformuleerd : het opleggen zelf van een vergunningsplicht moet worden aange-merkt als een essentieel onderdeel van de normen betreffende het toekennen van de frequenties en van de regeling inzake de controle op de naleving van die normen; aangezien het een onontbeerlijk instrument voor de uitoefening van de nationale bevoegdheid inzake de algemene politie van de radio-elektrische golven is. Er anders over oordelen, dit wil zeggen deze bevoegdheid bij de Gemeenschappen situeren, zou erop neerkomen dat deze laatste in principe zouden kunnen

beslissen om eventueel af te zien van een vergunningsstelsel, wat onverenigbaar is met de aan de nationale overheid toekomende politiebevoegdheid en met haar volkenrechtelijke aansprakelijkheid.

Wat dit laatste aspect betreft, moet er immers worden op gewezen dat de verplichting voor België tot het invoeren van een vergunningsstelsel voortvloeit uit het Internationaal Verdrag betreffende de televerbindingen, opgemaakt te Nairobi op 6 november 1982 en goedgekeurd bij de wet van 28 augustus 1986 (Belgisch Staatsblad van 21 mei 1987).

Blijkens de artikelen 42 en 83 van dat Verdrag worden de bepalingen van dit laatste "aangevuld door de administratieve reglementen die het gebruik van de televerbindingen regelen en al de Leden binden? Deze reglementen zijn

- het Telegraafreglement;
- het Telefoonreglement;
- het Reglement betreffende de radioverbindingen.

Artikel 44 van het Verdrag luidt als volgt :

"Art. 44.

Uitvoering van het Verdrag en van de Reglementen.

- 175 1. De Leden zijn ertoe gehouden de bepalingen van dit Verdrag en van de erbij horende Administratieve reglementen in acht te nemen in al de kantoren en in al de stations voor televerbindingen die door hen opgericht zijn of geëxploiteerd

worden en die internationale diensten verzekeren of hinderlijke storingen kunnen veroorzaken in de diensten voor radioverbindingen van andere landen, behalve wat betreft de diensten welke krachtens de bepalingen van artikel 38 niet aan deze verplichtingen onderworpen zijn.

- 176 2. Zij moeten bovendien de nodige maatregelen treffen om de bepalingen van dit Verdrag en de erbij horende Administratieve reglementen te doen naleven door de ondernemingen die er door hen toe gemachtigd zijn televerbindingen tot stand te brengen en te exploiteren en die internationale diensten verzekeren of die stations exploiteren welke hinderlijke storingen kunnen veroorzaken in de diensten voor radioverbindingen van andere landen?

Artikel 24, § 1, van het Reglement betreffende de radioverbindingen, uitgave 1982, luidt :

"Article 24.

Licences.

- 2020 § 1. (1) Aucune station d'émission ne peut être établie ou exploitée par un particulier, ou par une entreprise quelconque, sans une licence délivrée sous une forme appropriée et en conformité avec les dispositions du présent Règlement par le gouvernement du pays dont relève la station en question (voir cependant les numéros 2021, 2027 et 2030).

- 2021 (2) Cependant, le gouvernement d'un pays peut conclure, avec le ou les gouvernements d'un ou de plusieurs pays limitrophes, un accord particulier concernant une ou plusieurs stations de son service de radiodiffusion ou de ses services mobiles terrestres, fonctionnant sur des fréquences supérieures à 41 MHz, situées sur le territoire d'un pays limitrophe et destinées à améliorer sa couverture nationale. C'est accord, qui doit être compatible avec les dispositions du présent

Règlement ainsi qu'avec celles des accords **régio-**
naux dont les pays intéressés sont signataires
peut prévoir des exceptions aux **dispositions** du
numéro 2020 et doit être communiqué au **Secrétaire**
général afin **d'être porté à** la connaissance des
administrations **à** titre d'information.

- 2022 (3) Les stations mobiles qui sont imma-
triculées dans un territoire ou groupe de terri-
toires n'ayant pas l'entière responsabilité des
relations internationales peuvent être consi-
dérées, en ce qui concerne la délivrance des
licences, comme dépendant de l'autorité de ce
territoire ou groupe de territoires".

Het een en het ander bevestigen dat de decreetgever
zich derhalve ertoe moet beperken de overheid aan te wijzen
die de - door de nationale overheid opgelegde - zendvergun-
ning zal verlenen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren :	J. NIMMEGEERS,	kamervoorzitter,
	W. DEROOVER,	staatsraden,
	J. VERMEIRE,	
	3. GIJSSELS,	assessoren van de
	A. ALLEN,	afdeling wetgeving,
Mevrouw :	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. D. ALBRECHT, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. NIMMEGEERS.

DERDE ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 19 januari 1993 door de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties", heeft op 22 januari 1993 het volgend advies gegeven :

Volgens artikel 84, tweede lid, dat bij de wet van 15 oktober 1991 is ingevoegd in de gecoördineerde wetten op de Raad van State, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden aangegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het onderhavige geval luidt die motivering aldus :

"De hoogdringendheid is noodzakelijk om het rechtsvacuüm inzake zendvergunningen weg te nemen?"

ALGEMENE OPMERKING.

Het ontworpen decreet stemt volledig overeen met een eerder aan de Raad van State voorgedragen ontwerp waarover deze laatste op 15 december 1992 het advies L. 22.002/8 heeft gegeven. Die tekst is een adaptatie van het ontwerp waarover de Raad van State op 8 augustus 1991 het advies L. 21.058/1/V heeft uitgebracht. Bij het redigeren van die adaptatie is op verschillende plaatsen rekening gehouden met laatstgenoemd advies. Aan de opmerking betreffende het instellen door het ontworpen decreet van het principe van de vergunningsplicht, is evenwel voorbijgegaan.

De Raad van State mag dus in hoofdorde verwijzen naar zijn voormelde adviezen die uiteraard samen met het onderhavige aan de memorie van toelichting van het ontworpen decreet moeten worden gehecht.

BIJZONDERE OPMERKINGEN.**Indieningsbesluit.**

In de aanhef moeten de twee verwijzingen en de considerans worden weggelaten.

Artikel 2.

De tekst in 1°, tweede lid, vanaf de woorden "Hieronder is mede begrepen ..." wordt beter overgebracht naar de memorie van toelichting.

Artikel 3.

Om de redenen uiteengezet in de opmerking 3.2. van het advies L. 22.002/8 van 15 december 1992, dient de eerste zin van paragraaf 5 te worden weggelaten.

Artikel 8.

Het tweede lid is wetgevingstechnisch overbodig : het koninklijk besluit van 10 december 1987 betreft een materie die behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en zal, indien het thans ontworpen decreet wordt aangenomen, een rechtsgrond kunnen vinden in artikel 3, § 5, van het ontwerp, zodat het als overbodig voorkomt **uitdrukkelijk** in de verdere gelding van dat koninklijk besluit te

voorzien in afwachting dat de Vlaamse regering (lees
vooralsnog de Vlaamse Executieve) aan artikel 3, **§ 5**,
uitvoering zal hebben gegeven.

De kamer was samengesteld uit

de Heren : J. NIMMEGEERS, kamervoorzitter,

W. DEROOVER, staatsraden,

3. VERMEIRE,

Mevrouw : F. LIEVENS, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. SEUTIN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. NIMMEGEERS.

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden is ermee belast, in naam van de Vlaamse Executieve, bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° omroepen : het oorspronkelijke uitzenden via de kabel of draadloos, via zendapparatuur op aarde of aan boord van een satelliet, in al dan niet gecodeerde vorm van voor ontvangst door het publiek bestemde programma's.

Die programma's kunnen bestaan uit klank-, **televisie**- of andere soort van programma's. Hieronder is mede begrepen het overdragen van programma's tussen ondernemingen met het oog op doorgifte daarvan aan het publiek. Hieronder zijn niet begrepen communicatiediensten die informatieve gegevens of andere prestaties op individueel verzoek verstrekken zoals telekopie diensten, elektronische databanken en andere soortgelijke diensten ;

2° radio-omroepdienst : dienst voor radioverbindingen die uitzendingen doet welke bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen. Deze dienst kan bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van uitzendingen.

Voor de radio-omroepdienst per satelliet geldt de uitdrukking „bestemd om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen” zowel voor de ontvangst via een kabelradio- of een kabeltelevisienet als voor de ontvangst door middel van een collectieve of een individuele antenne ;

3° omroepzendapparatuur : ieder apparaat bestemd om signalen van de radio-omroepdienst uit te zenden of om het transport van omroepsignalen via radioverbindingen te verzorgen ;

4° omroepzendvergunning : vergunning voor de **exploitatie** van ieder apparaat bestemd om signalen van de **radio-omroepdienst** uit te zenden ;

5° omroeptransportvergunning : vergunning voor de exploitatie van ieder apparaat bestemd om het transport via radioverbindingen te verzorgen van omroepsignalen voor omroepdoeleinden ;

6° openbare omroeporganisatie : de Nederlandse Radio en Televisie-uitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap, afgekort BRTN ;

7° particuliere omroeporganisatie : de niet-openbare televisieverenigingen en de niet-openbare radio's, door de Vlaamse Gemeenschap erkend.

Artikel 3

§ 1. Niemand mag omroepzendapparatuur bezitten of exploiteren zonder schriftelijke omroepzendvergunning en/of omroeptransportvergunning, uitgereikt door de Vlaamse Executieve.

De omroepzendvergunning en de **omroeptransportvergunning** zijn persoonlijk en mogen aan een derde slechts worden overgedragen na het schriftelijk akkoord van de Vlaamse Executieve.

§ 2. Onverminderd het gestelde in § 5 mag de Vlaamse Executieve uitsluitend een omroepzendvergunning en/of **omroeptransportvergunning** toekennen aan de door haar erkende particuliere omroeporganisatie.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt de modaliteiten en de procedure voor het aanvragen, het wijzigen, het schorsen, of het intrekken van de omroepzendvergunningen.

De omroepzendvergunning geldt voor de duur van de erkenning van de particuliere omroeporganisaties.

Het opschorten of intrekken van de erkenning van de particuliere omroeporganisaties heeft het opschorten of het intrekken van de omroepzendvergunning tot gevolg.

§ 4. De Vlaamse Executieve bepaalt de procedure en de modaliteiten voor het aanvragen, het wijzigen, het schorsen of het intrekken van de omroeptransportvergunning en de duur van de omroeptransportvergunning.

§ 5. De in § 1 van dit artikel bedoelde vergunningen zijn niet vereist voor de openbare omroeporganisatie. De Vlaamse Executieve stelt de openbare omroeporganisatie de frequenties ter beschikking die zij nodig heeft voor het exploiteren van haar omroepzendapparatuur.

Artikel 4

De Vlaamse Executieve stelt de specifieke politieverordeningen vast die de omroeporganisaties aanbelangen.

Artikel 5

De Vlaamse Executieve bepaalt de specifieke technische voorschriften van de vergunningen.

Artikel 6

De Vlaamse Executieve stelt het bedrag vast dat moet worden betaald door de titularissen van de vergunningen voor de dekking van de kosten voor het uitreiken, wijzigen of toezicht op de vergunningen. Zij bepaalt de **betalingsmodaliteiten** van deze rechten.

Artikel 7

Inbreuk op artikel 3 van dit decreet en de in uitvoering daarvan genomen besluiten wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van tweehonderd tot tweeduizend frank of met één van die straffen alleen.

Artikel 8

Artikel 3 van de wet van 18 mei 1960 houdende organisatie van de Instituten der Belgische Radio en Televisie, wordt opgeheven wat de Vlaamse Gemeenschap betreft.

Brussel, 16 februari 1993.

De minister-president van de Vlaamse regering,

L. VAN DEN BRANDE

***De Vlaamse minister van Cultuur
en Brusselse Aangelegenheden,***

H. WECKX
